

Arrest

nr. 104 675 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LERNOUT, die loco advocaat P. VERMEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat T. BRICOUT die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 februari 2012 werd verzoeker werkend aangetroffen bij een controle te Neerpelt en werd vastgesteld dat hij niet in het bezit was van een arbeidskaart.

1.2. Op 16 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 29 oktober 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 11 september 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Bulgarije vervolging zou riskeren omwille van uw politieke activiteiten aldaar; u deed er, tevergeefs, pogingen om een politieke partij/beweging op te richten, die zou opkomen voor de belangen van Turkse moslims. Welnu, op basis van de door u aangebrachte verklaringen en overlegde documenten, bent u er niet in geslaagd om uw asielrelaas aannemelijk te maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Vooreerst moet worden benadrukt dat u onredelijk lang hebt getalmd met het indienen van uw huidige asielaanvraag. Immers, uit uw verklaringen bleek dat u op 9 september 2011 het slachtoffer zou geworden zijn van een incident in Bulgarije, dat voor u de directe aanleiding was om uw herkomstland te ontvluchten. De volgende dag, in casu op 10 september 2011, kwam u voor het eerst naar België. Eind oktober 2011 keerde u terug naar Bulgarije, voor het regelen van een aantal praktische zaken alsook voor de organisatie van de vlucht van uw partner. Op 16 november 2011 kwam u terug naar België en sindsdien zou u niet meer in uw herkomstland geweest zijn. Pas op 29 oktober 2012, in casu bijna één jaar na uw eerste aankomst in België naar aanleiding van uw vlucht voor uw vervolgers, diende u uw huidige asielaanvraag in. Welnu, de vaststelling dat u dermate lang hebt getalmd met het indienen van uw huidige asielaanvraag, waarmee u bij de Belgische autoriteiten nochtans aangeeft nood te hebben aan internationale bescherming, doet reeds in zeer ernstige mate afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u geuite vrees. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij binnen een redelijke termijn hun vraag tot internationale bescherming kenbaar maken bij de daarvoor bevoegde instanties. U verklaart dat u pas na een jaar asiel heeft gevraagd omdat u recent van uw broer heeft vernomen dat u officieel in verdenking bent gesteld aangaande "toestanden rond het stichten van een partij" (CGVS,p.3,15). Dit element verschoont echter niet uw laattijdige asielaanvraag. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u reeds op het moment van uw vlucht uit Bulgarije in september 2011, ernstig werd vervolgd en bedreigd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw herkomstland problemen zou gekend hebben met de autoriteiten, en dit zelfs op federaal niveau (nationale veiligheidsdienst DANS). Welnu, de vaststelling dat u tot tweemaal toe legaal uw land verliet, in casu per vliegtuig en via de luchthaven van Sofia (CGVS,

gehoorverslag p.3, vraag 36, verklaring DVZ) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, als zou u op federaal niveau problemen hebben gekend met de Bulgaarse autoriteiten. Indien u daadwerkelijk ernstige problemen kende met de federale autoriteiten en/of inlichtingendiensten in uw herkomstland, mocht van u verwacht worden dat u zou trachten om minder opvallend het land te verlaten. Dat u kennelijk tot tweemaal toe uw herkomstland, waarvan u de autoriteiten vreest, op legale wijze verliet, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door u geuite vrees. In dit verband kan overigens opgemerkt worden dat ook uw partner het land legaal verliet, eveneens per vliegtuig, hoewel zij tijdens een verhoor op 8 september 2011 bij de nationale veiligheidsdiensten de boodschap had gekregen dat zij het land niet mocht verlaten (CGVS, gehoorverslag partner [G.], p.3). In ieder geval is de vaststelling dat de Bulgaarse autoriteiten u en uw partner legaal en kennelijk zonder problemen het land lieten verlaten niet te rijmen met uw verklaringen, waaruit nochtans zou blijken dat u op federaal niveau gezocht werd, mogelijk met het oog op een proces waarbij u zou moeten terechtstaan voor uw politieke activiteiten.

Er werd verder een aanzienlijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner over een belangrijk aspect van uw asielrelaas, waardoor uw geloofwaardigheid verder ondergraven wordt.

Zo bleek uit uw verklaringen (en deze van uw partner) dat uw partner zich op 8 september 2011 voor verhoor moest melden bij de nationale veiligheidsdiensten. Uzelf verklaarde dat u uw partner naar de afspraak bracht en dat jullie daarbij jullie (enige) zoon meenamen (CGVS, p.13); als uw partner jullie woonst verliet gebeurde dit altijd in het bijzijn van jullie zoon omdat jullie ouders niet zomaar bijspringen om kleinkinderen op te passen. Uw partner verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) dat uw zoon achterbleef bij haar moeder. Uw partner werd daarom geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, maar zij verklaart enkel geen uitleg te hebben voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, gehoorverslag partner, p.3), waardoor deze uiteraard niet opgeheven werd en uw geloofwaardigheid bijgevolg ondergraven wordt op een belangrijk element van uw asielrelaas.

De directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland zou een aanval tegen uzelf geweest zijn, in casu een incident waarbij u op 9 september 2011 in uw wagen zou beschoten zijn. Welnu, op basis van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, kan sowieso aan de waarachtigheid van dit incident getwijfeld worden, maar het is vooral uiterst opmerkelijk dat uw partner tot op heden totaal niet op de hoogte is van dit incident, hetgeen nochtans moet blijken uit uw verklaringen (CGVS, p.14). Dat uw partner totaal onwetend zou zijn over een essentieel vervolgingsfeit dat voor u de directe aanleiding was om Bulgarije voor het eerst te verlaten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er kon minstens van u verwacht worden dat u uw partner in België hiervan op de hoogte zou gesteld hebben. Dit is in casu niet het geval, waardoor uw geloofwaardigheid verder ondergraven wordt.

Er kan tot slot opgemerkt worden dat u van essentiële elementen van uw asielrelaas geen materieel bewijs hebt aangebracht, hoewel dit nochtans redelijkerwijze verwacht kon worden.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u ooit officieel zou veroordeeld zijn, waardoor het u verboden werd om achteraf nog politiek te doen (CGVS, p.5), maar u legt geen bewijs neer van deze veroordeling. In uw herkomstland zou zich een document van het parket-generaal bevinden, waarin u werd uitgelegd dat uw klacht, tegen het verbod om politieke partij op te richten, werd afgewezen (CGVS, p.6), maar ook hiervan bracht u geen bewijs aan. Uit uw verklaringen bleek voorts dat er een jeep van u gestolen werd. In het voertuig bevonden zich de namen van personen die uw politiek engagement steunden. U verklaart dat u aangifte deed van deze diefstal en een bewijs van deze aangifte kreeg (CGVS, p.7), maar u legt het bewijs niet voor; u weet niet wat ermee zou gebeurd zijn of waar u het achterliet. Uw schoonmoeder zou een vonnis hebben ontvangen, waarin u werd veroordeeld tot het betalen van een geldboete voor het oprichten van een partij op religieuze gronden (CGVS, p.7), maar ook van dit vonnis legt u geen materieel bewijs voor. Begin 2011 diende u een verzoekschrift in bij de procureur in Sofia; daarin vroeg u om onterecht tegen u opgestelde processen-verbaal te onderzoeken, maar er werd u schriftelijk meegedeeld dat geen gehoor kon worden gegeven aan uw verzoek (CGVS, p.10). Noch van het voormeld verzoekschrift, noch van het officiële antwoord van de procureur, legt u enig bewijs voor. Aan uw broer zou recentelijk nog een akte van beschuldiging bezorgd zijn (CGVS, p.10), waarin u (en uw broer) officieel in staat van beschuldiging zou gesteld zijn omwille van uw politieke activiteiten, maar ook van deze beschuldigingsakte legt u geen document ter staving van uw verklaringen voor. Uw partner werd op 8 september 2011 voor verhoor uitgenodigd per oproepingsbrief (CGVS, p.12), maar u weet niet wat met deze oproeping is gebeurd. Vanaf januari 2010 werd u zeer regelmatig opgeroepen voor verhoor (CGVS, p.11), maar u weet niet meer wat u met de oproepingen gedaan hebt. Ook van

deze talrijke oproepingen brengt u geen begin van bewijs aan. Welnu, de vaststelling dat u tal van belangrijke elementen in uw asielrelaas niet kunt staven aan de hand van materiële bewijzen, hoewel dit van u nochtans verwacht kon worden, bevestigt het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verder werpt u ter ondersteuning van een verzoek om subsidiaire bescherming geen andere elementen op dan deze van uw asielrelaas. Derhalve kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw Bulgaarse identiteitskaart voor. Dit document bevat louter gegevens over uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Verder legt u enkele artikels neer, waaruit blijkt dat u bekend was omwille van uw politieke activiteiten in Bulgarije, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. U legt een foto neer, waarop uzelf en uw broer te zien zijn bij de neerlegging van een krans bij een monument. Ook deze foto bewijst uw politiek engagement, maar vormt geen bewijs van uw beweerde problemen. U legt voorts een kopie neer van de klacht die u zou hebben aanhangig gemaakt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u geen bewijs aanbrengt dat onderhavige klacht effectief werd ingediend bij het Europees Hof. Blijkens uw verklaringen zou het Hof uw klacht als ontvankelijk hebben beschouwd, maar ook hiervan brengt u geen bewijs aan. Ten slotte is het minstens opmerkelijk te noemen dat u vaag bent over de datum van het indienen van voornoemde klacht. Eerst verklaart u niet te weten wanneer de klacht werd ingediend (CGVS, p.5). Vervolgens verklaart u (CGVS, p.5) dat het minstens anderhalf jaar geleden zou gebeurd zijn, maar u erkent het eigenlijk niet preciezer te weten. Ten slotte verklaart u (CGVS, p.6) niet zo bezig geweest te zijn met de datum van indiening. Aangezien u kennelijk uw gelijk wilde halen bij de hoogste Europese rechtsinstantie en het belang dat u daarbij hebt, mocht van u verwacht worden dat u nauwkeuriger zou zijn over het moment waarop u uw klacht bij de hoogste Europese rechtsinstantie aanhangig maakte. Uw desinteresse ter zake doet eveneens afbreuk aan de ernst van uw beweerde problemen. Overigens moet opgemerkt worden dat een klacht voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg sowieso geen bewijs is voor de beoordeling van de gegrondheid en de geloofwaardigheid van de door een asielzoeker beschreven feiten. In uw geval zou de klacht enkel de betwisting van een weigering tot oprichten van een politieke partij betreffen. De weigering door de autoriteiten om een politieke partij op te richten kan bovendien niet beschouwd worden als een daad van vervolging indien deze weigering gestoeld is op wettelijke gronden. U legt tevens 2 documenten neer waaruit blijkt dat uw broer politiek-sociaal actief is in België. Deze documenten bewijzen enkel dat uw broer in België actief is op politiek-sociaal vlak. Uzelf wordt niet vermeld in de documenten. Uit het voorafgaande mag geconcludeerd worden dat de negatieve eindbeoordeling van uw huidige asielaanvraag ongewijzigd blijft en dat deze bijgevolg niet in overweging wordt genomen.

[...] Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 november 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 3 december 2012 werd ter kennis gebracht, bevat volgende motivering:

“In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [I. A.]

[...]

van nationaliteit : Bulgarije

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 november 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In een eerste exceptie werpt tweede verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing omdat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Hij stelt dat hij bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zal dienen te betekenen aan verzoeker.

2.1.2. De Raad dient te duiden dat tweede verweerder voorbijgaat aan het feit dat wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd verzoeker in het Rijk kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn asielaanvraag en er in dat geval geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De eerste exceptie is ongegrond.

2.2.1. Tweede verweerder werpt in een tweede exceptie op dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, aangezien verzoeker geen middel heeft aangevoerd dat gericht is tegen deze beslissing.

2.2.2. De Raad merkt opnieuw op dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat de tweede bestreden beslissing slechts kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing rechtsgeldig is en dat verzoeker twee middelen aanvoert die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing.

Indien door de Raad wordt vastgesteld dat een van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing gegrond is dient derhalve ook de tweede bestreden beslissing te worden vernietigd.

De tweede exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subs[i]diaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;

Dat volgens de bestreden beslissing verzoeker niet aantoonde dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade; [b]ezit te zijn van de vereiste machtiging;

Aangezien verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker geen gevaar zou lopen in zijn eigen land gelet op zijn politieke activiteiten;

Aangezien verzoeker thans vier vonnissen of andere gerechtelijke beslissingen voorbrengt met name:

- *vonnis in strafrechtelijke zaak nummer 128 van het jaar 2010 kantongerecht Popovo*
- *vonnis nr. 238 kantongerecht Popovo*
- *beslissing nummer 102 Hoge Hof van cassatie 30 juni 2011*
- *vordering van het openbaar Ministerie 30 oktober 2012*

Aangezien uit deze gerechtelijke aktes overduidelijk blijkt dat verzoeker wordt vervolgd omdat hij een politieke partij heeft opgericht;

Dat nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook een procedure heeft ingeleid voor het Europees Hof voor de rechten van de mens in Straatsburg.

Dat verzoeker aldus overtuigende bewijzen voorbrengt van het feit dat hij vervolgd wordt omwille van zijn politieke engagementen en overtuiging;"

3.1.2. De Raad merkt op dat eerste verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen omdat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekende te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Eerste verwerende partij is tot deze conclusie gekomen op basis van de vaststelling dat verzoeker onredelijk lang heeft gewacht met het indienen van zijn asielaanvraag, dat verzoekers betoog dat hij zonder problemen tot twee maal toe zijn land per vliegtuig kon verlaten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij problemen zou hebben met de autoriteiten in zijn land van herkomst, dat de verklaringen van verzoeker en zijn partner tegenstrijdigheden bevatten, dat het incident waarvan verzoeker aangaf dat het aan de basis van zijn vertrek uit Bulgarije lag ongeloofwaardig is en dat verzoeker in gebreke bleef om tal van belangrijke elementen in zijn relaas te staven met materiële bewijzen.

Verzoeker stelt dat hij alsnog vier documenten kan aanbrengen ter onderbouwing van zijn asielrelaas, maar toont hiermee niet aan dat eerste verweerder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker de kans geboden werd om alle stukken die hij dienstig achtte aan te brengen en dat eerste verweerder de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken bij zijn onderzoek heeft betrokken en verzoekers asielrelaas heeft getoetst aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opgenomen criteria.

Het loutere feit dat een vreemdeling, aan wie een termijn was toegestaan om alle nuttige stukken aan te brengen, nadat een beslissing is genomen aanvoert dat hij alsnog bepaalde stukken – die reeds verscheidene weken of maanden voor het indienen van zijn asielaanvraag werden opgesteld – kan neerleggen leidt geenszins tot de conclusie dat eerste verweerder de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij, overeenkomstig artikel 39/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet in casu enkel kan optreden als annulatierechter en derhalve de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Eerste verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve in de huidige annulatieprocedure niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Het gegeven dat verzoeker een klacht heeft ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens leidt evenmin tot de conclusie dat eerste verweerder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Een schending van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dat de algemene rechtsprincipes en meer in het bijzonder deze van een gezond administratief beheer en behoorlijk bestuur veronderstellen dat iedere beslissing gesteund is op wettelijke motieven, althans wettelijk aanvaardbaar;

Dat er in casu onrechtmatigheden vastgesteld worden in de oorzaken en motieven zoals opgegeven in de beslissing;

Dat de beslissing stelt dat verzoeker onafdoende zou bewijzen dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd;

Dat verzoeker echter de vonnissen voorbrengt waaruit een strafrechtelijke vervolging blijkt;

Dat de beslissing aldus foutief is gemotiveerd;”

3.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet deugdelijk zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beperkt zich tot het aanvoeren van het feit dat hij heden bepaalde documenten kan voorleggen. Hij toont hiermee niet aan dat de vaststelling die eerste verweerder deed – met name dat hij naliet tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag stukken aan te brengen die zijn relaas konden onderbouwen – incorrect is. Hij toont hiermee evenmin aan dat de vaststellingen dat hij abnormaal lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen, dat hem door de Bulgaarse autoriteiten niet belet werd om van en naar België te reizen, dat zijn partner niet op de hoogte is van het feit dat volgens hem aan de basis lag van zijn vertrek naar België en dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn partner – gegevens die samen volstaan om de eerste bestreden beslissing te onderbouwen – incorrect zijn of dat eerste verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK